

πρεμούρα

πρεμούρα, η, ουσ. [<ιταλ. premura]. **1.** μεγάλη βιασύνη, φούρια: «γιατί τόση πρεμούρα, να φτάσουμε γρήγορα;». **2.** σφοδρός πόθος, σφοδρή επιθυμία: «γιατί τόση πρεμούρα μ' αυτή την γκόμενα;». **3.** η αδημονία, η ανυπομονησία: «αμάν, ρε παιδάκι μου, τι πρεμούρα είναι αυτή να δεις τον τάδε;».

- *έχω πρεμούρα*, **α.** (για πρόσωπα) κατέχομαι από σφοδρό πόθο, από σφοδρή επιθυμία για κάποια γυναίκα: «έχει τέτοια πρεμούρα γι' αυτή τη γυναίκα, που είναι έτοιμος να διαλύσει το σπίτι του». **β.** (για πράγματα) κατέχομαι από μεγάλη επιθυμία να το αποκτήσω: «έχω τέτοια πρεμούρα μ' αυτό τ' αυτοκίνητο, που θα σκάσω αν δεν τ' αγοράσω»· βλ. κ. φρ. *με πιάνει πρεμούρα*.

- *με πιάνει (η) πρεμούρα*, **α.** ενεργώ με μεγάλη βιασύνη: «όλη τη μέρα τεμπέλιαζες και τώρα σ' έπιασε πρεμούρα να τελειώσεις τη δουλειά». Συνών. *με πιάνει (η) φούρια ή με πιάνουν (οι) φούριες / με πιάνει (η) χεζούρα (β) / με πιάνει κόψιμο (γ)*. **β.** αδημονώ, ανυπομονώ: «αφού είπαμε πως θα 'ρθει στις οχτώ, γιατί σ' έπιασε τέτοια πρεμούρα απ' τις εφτά;».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας